

Arrest

nr. 299 761 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 8 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging op 17 september 2015. Zij werd op 28 april 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 20 februari 2017 werd een beslissing genomen waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep werd echter verworpen met het arrest 193.698 van 16 oktober 2017.

1.3. Op 1 juli 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 augustus 2018 ongegrond verklaard. Met het arrest nummer 218.527 van 20 maart 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.4. Op 23 mei 2022 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 mei 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2022 werd ingediend door :

*B., H. (R.R.: [...])
nationaliteit: M.
geboren te Ajdir op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 17.09.2015 een visumaanvraag type (in functie van haar echtgenoot) indient bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene komt op 21.03.2015 naar België. Op 28.04.2016 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart die echter bij beslissing dd. 20.02.2017 wordt ingetrokken. Deze beslissing wordt op 16.10.2017 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en haar bijlage 35 wordt ingetrokken op 22.08.2018. Op 11.07.2018 dient betrokkene een aanvraag 9ter in die ongegrond wordt afgesloten op 21.08.2018.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Hoewel betrokkene zich in haar aanvraag niet beroept op medische elementen, legt zij wel verschillende medische stukken voor, met name: een ambulance factuur dd. 16.04.2016, een attest van psychologische begeleiding dd. 09.07.2020, een overzicht van aankopen bij de apotheek, een medisch attest dd. 03.07.2018 en een verklaring van haar huisarts dd. 26.06.2020. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Haar aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op 21.08.2018, waarbij het medisch attest dd. 03.07.2018 tevens werd voorgelegd.

De overige voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis dateren van na de beslissing inzake haar aanvraag 9ter. Echter, uit deze stukken blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet.

Betrokkene legt tevens twee processen verbaal dd. 16.04.2016 en 29.05.2016 voor. Echter, betrokkene toont niet aan waarom deze vaststellingen, die dateren van bijna zeven jaar geleden, een actuele tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk zouden maken. Volledigheidshalve merken we op dat haar administratief dossier tevens een later PV dd. 04.06.2016 bevat, waaruit blijkt dat mevrouw, volgens de politie, te pas en te onpas klacht indient tegen haar ex-man om zo bewijzen te verzamelen dat ze slachtoffer is van intra familiaal geweld (PV LE[...] van 04.06.2016). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer haar integratieproces zou afbreken, misschien zelfs volledig teniet zou doen, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou wegvallen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 in België zou verblijven, dat zij maximale inspanningen zou leveren om de Nederlandse taal te leren en zich te conformeren naar Belgische normen, dat zij Nederlandse lessen en een integratiecursus zou volgen, dat zij open gebloeid zou zijn tot een zeer fijne sociale vrouw die alles in het werk zou stellen om zich te integreren, dat ze zich zou laten begeleiden door het CAW, dat zij regelmatig zou langsgaan in het buurtcentrum, dat er sprake zou zijn van een volledige integratie, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals negen getuigenverklaringen, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen en bijhorende inschrijvingsbewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.5. Op dezelfde datum werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: B., H.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Ajdir
nationaliteit: M.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert het volgende middel aan:

“VI. IN RECHTE

A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen client verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing client te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweerster:

- Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

B. Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief word afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik 2[waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]2;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.*

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1°

elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2°

elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3°

elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk 3[met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]3;

4°

elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.]1

3[§3

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

De gemachtigde (de staatssecretaris) bepaalt op discretionaire wijze of de vreemdeling in kwestie zich in een dergelijke buitengewone omstandigheid bevindt.

De wet geeft niet aan wat onder 'buitengewone omstandigheden' moet worden verstaan.

De appreciatie van de procedure werd overgelaten aan de minister van Binnenlandse Zaken. Die heeft zich in die context de bevoegdheid toegeëigend om naar eigen inzicht te beoordelen of de vreemdeling zich al dan niet in een buitengewone omstandigheid bevindt. Hij kan met andere woorden vrij en geval per geval een beslissing te nemen omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Bovendien is hij niet verplicht bekend te maken welke criteria hij hanteert bij zijn beoordeling. Het is vanzelfsprekend dat dit het afleiden van duidelijke, exacte en duurzame criteria bemoeilijkt. Deze situatie creëert bijgevolg rechtsonzekerheid en werkt willekeur in de hand.

De Raad van State definieert doorheen de jaren het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Zo verduidelijkt ze vooreerst dat 'buitengewoon' moet worden begrepen als een synoniem van 'uitzonderlijk'. Verder moeten de buitengewone omstandigheden het de vreemdeling met noodzakelijk onmogelijk, maar minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Tenslotte moet geen sprake zijn van overmacht en moeten de buitengewone omstandigheden niet onvoorzienbaar zijn geweest. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan worden gerepatriëerd. Opvallend hierbij is echter dat de Raad van State met voorziet in specifieke criteria voor de beoordeling van het buitengewoon karakter van de omstandigheden. Duidelijk is bovendien dat de Raad van State zijn definitie niet beperkt tot de situaties voor de welke het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet oorspronkelijk was ingevoerd, nl. de situaties waarin een vreemdeling tijdens zijn verblijf in België werk vindt.

In de tweede helft van de jaren '90 heeft de minister zijn discretionaire bevoegdheid aangewend om een aantal situaties te bestempelen als buitengewone omstandigheden. Het betrof de situaties van vreemdelingen waarvan men meende dat op België een internationale of Europese verplichting rustte om hen op te vangen en toe te laten op regelmatige wijze hun verblijf te bestendigen. Niet enkel in de situatie van afgewezen asielzoekers dreigde België verantwoordelijk te worden gesteld voor schending van mensenrechten. Een oplossing drong zich op. Een gemakkelijke oplossing op korte termijn was de

regularisatie van het verblijf van vreemdelingen die zich in een dergelijke situatie bevonden. Opeenvolgende regeringen vaardigden bijgevolg regelingen uit waarin ze, naar voorbeeld van de Raad van State, de situaties van welbepaalde vreemdelingen gingen beschouwen als buitengewone omstandigheden. Op deze manier trachtten ze het gat in de Vreemdelingenwet te dichten zonder al te veel te raken aan de discretionaire bevoegdheid van de minister.

De omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoonst in het kader van een duurzame relatie stelde zo dat indien een vreemdeling een duurzame relatie had met een vreemde partner die reeds gemachtigd was tot verblijf in België, de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend kon worden in België overeenkomstig het derde lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Die situatie werd met andere woorden geacht een buitengewone omstandigheid uit te maken. In alle andere gevallen moest de aanvraag ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post overeenkomstig het tweede lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Hoewel de omzendbrief werd opgeheven door de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging geeft het wel aan dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt wel degelijk kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Ook de omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende een illegaal in het land verblijvende persoon gehuwd met een Belg of met een EU onderdaan, stelt dat vreemdelingen die gehuwd zijn met een Belg of een E.E.R.-onderdaan in bepaalde bijzondere situaties een machtiging tot voorlopig verblijf kan verkrijgen op basis van het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dat is namelijk het geval voor vreemdelingen die (1) in het bezit zijn van een geldig nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarin het visum ontbreekt of (2) beschikken over een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Zulke personen hebben immers recht op een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zo wordt geoordeeld.

Het grote aantal en hun sociale onzekere, uitzichtloze en marginale situatie hebben de regering ertoe aangezet om een aantal categorieën van vreemdelingen een ernstige kans te geven om hun verblijfssituatie op het grondgebied te regulariseren. Dit gebeurde aan de hand van de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties. Zo werd bepaald dat buitengewone omstandigheden moeten worden vermoed aanwezig te zijn wanneer een vreemdeling een aanvraag voor het bekomen van een machtiging indiende op een ogenblik dat hij legaal in België verbleef en alle voorwaarden vervuld waren om een verblijfsvergunning te bekomen (1) als student, (2) na het bekomen van een arbeids- of beroepskaart of (3) op basis van samenwoonst. (Dit deel van de omzendbrief werd vervangen door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (infra)).

In een tweede deel gaat deze omzendbrief verder. Meer in het bijzonder werd een aantal specifieke situaties bestempeld als buitengewone omstandigheden met name:

(1) asielzoekers die onredelijk lang op een eindbeslissing moeten of moesten wachten, (2) personen die omwille van buitengewone omstandigheden en onafhankelijk van hun wil, voorlopig geen gevolg kunnen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, (3) ernstig zieke personen en (4) personen die zich in beklemmende, humanitaire omstandigheden bevinden. De vreemdelingen die zich in een dergelijke bijzondere situatie bevonden werden geacht zich in buitengewone omstandigheden te bevinden. (Dit tweede deel werd opgeheven door de omzendbrief van 7 oktober 1999 in toepassing van het koninklijk besluit van 6 oktober 1999 tot bepaling van de criteria die rechtvaardigen dat er een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend wordt zonder dat men het bewijs moet leveren van de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (infra)).

De wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (verder Regularisatiewet) voorzag in een vier categorieën van vreemdelingen die konden worden geregulariseerd zonder dat er buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond. Een van de categorieën waren de vreemdelingen die humanitaire redenen konden laten gelden genieten van de regularisatiecampagne indien ze duurzame sociale bindingen hadden ontwikkeld in België.

Aanwijzingen van sociale bindingen zijn volgens de adviezen van het Secretariaat onder meer: een school lopend kind, het hebben van een arbeidsovereenkomst of er een aangeboden hebben gekregen, het gevolgd hebben of aan het volgen zijn van een beroepsopleiding gevolgd of aan het volgen, het betalen van belastingen of sociale bijdragen, het kennen van de taal of het de wil hebben om de taal te leren, een moeilijke familiale of persoonlijke situatie of het hebben van een duurzame relatie met een Belg of iemand die legaal in België verblijft. Dergelijke sociale bindingen werden duurzaam geacht indien de vreemdeling (1) legaal in België verbleef, (2) sedert meer dan 6 jaar in het land verbleef (teruggebracht op 5 jaar voor gezinnen met kinderen die de leeftijd hebben om naar school te gaan) of (3) geen bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen gedurende 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Bij een grootschalige hervorming van de Vreemdelingenwet door de wet 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd het nieuwe artikel 9bis ingevoerd. De inhoud verandert niet. De onderliggende gedachte blijft dezelfde: Enkel ingeval van buitengewone omstandigheden kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De wet voerde nog steeds geen duidelijke criteria ten gronde door. Hierdoor is willekeur bij de behandeling van de aanvragen nog steeds mogelijk. De roep naar duidelijkheid blijft behouden.

De Raad van State deelde die mening: wordt het begrip 'buitengewone omstandigheden' nog steeds niet op een positieve wijze gedefinieerd ... en kan het dus betrekking hebben op een onbepaald aantal gevallen, zoals thans het geval is met de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Hoewel..., neemt zulks niet weg dat rechtsonzekerheid zal blijven heersen ten gevolge van het uitvaardigen van, soms niet bekendgemaakte omzendbrieven, die ertoe strekken de beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde beter te omschrijven.'

In aanloop van de federale verkiezingen van juni 2007 werd meerdere malen aangegeven dat de regering werk zou maken van een verduidelijking van de wettelijke regeling inzake regularisatie. Men hield zich aan deze belofte: Het regeerakkoord van 18 maart 2008 voorzag in de uitwerking van precies gedefinieerde regularisatiecriteria.

In 2009 verschenen dat verschillende instructies waarvan de laatste vernietigd werd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009. De minister is niet discretionair bevoegd om te beslissen over de vraag of een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden, zo stelde de Raad. Hij is enkel discretionair bevoegd om te beslissen over de grond van de vraag. Definieren welke situaties kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden is een taak van de wetgever. De Raad van State vermeldt in haar arrest wel enkele typische buitengewone omstandigheden. Dit zijn volgens de Raad van State onder andere de situatie van oorlog of burgeroorlog in land van herkomst, afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte.

Ook sindsdien werd niet door de wetgever verduidelijk welke situaties als buitengewoon bestempeld moeten worden.

Verzoekster is van oordeel dat dit het rechtszekerheidsbeginsel schendt, zeker nu de situatie van verzoekster in het verleden meermaals uitdrukkelijk werden bestempeld als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9(bis) van de Vreemdelingenwet.

C Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Verzoekster verwijst integraal naar hetgeen uiteen werd gezet. Het is zo dat zij sinds enkele jaren een feitelijke relatie heeft met de heer H. B. bij wie zij tevens al lange tijd inwoont.

Verzoekster wijst erop verder dat artikel 8 EVRM de term "gezin" geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk.

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden. De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ..., vandaag algemeen aanvaarde vormen van gezinsleven zijn, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op een familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleven tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,... (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy, in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, Handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, 2004, Intersentia, p. 742)

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken.

3. Bovendien is het voor verzoekster zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst. Zij woont al zo goed al een groot deel van haar leven in België en heeft hier noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Zij heeft geen enkele binding meer met haar vaderland.

Gelet op het voorgaande, kan er niet aan worden getwijfeld dat verweerster met haar beslissing van 8 mei 2023 een inbreuk pleegt op artikel 8 van het EVRM."

2.2.1. Verzoekster ontwikkelt in haar middel een eerste middelonderdeel op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het onderdeel blijkt echter dat verzoekster op omstandige wijze een rechtstheoretische en rechtshistorische uiteenzetting houdt met betrekking tot artikel 9bis van de evolutie van deze wetsbepaling. Daarbij wordt verwezen naar de totstandkoming van verschillende omzendbrieven, de regularisatiewet van 22 december 1999, de verschillende instructies uit 2009 en het arrest van de Raad van State van 9 december 2009. Ze laakt daarbij het feit dat de wetgever niet heeft verduidelijkt welke situaties “*buitengewone omstandigheden*” vormen overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad merkt op dat verzoekster zich in het middel beperkt tot een overzicht van de verschillende wetgevende en beleidsinitiatieven van de afgelopen decennia waarbij invulling werd gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in de afgelopen decennia. Zij klaagt daarbij aan dat actueel nog steeds geen vaste criteria werden vastgelegd in de wet. Hiermee geeft zij een kritiek op de wet, die echter geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Het middel kan dan ook niet worden opgevat als een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het eerste middelonderdeel is daarom onontvankelijk.

2.2.2. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. *In concreto* verwijst verzoekster naar het feit dat zij een feitelijke relatie heeft met de heer H.B. met wie zij samenwoont. Zij betoogt dat zij een groot deel van haar leven in België zou hebben verbleven, dat zij hier intense sociale banden heeft ontwikkeld en geen binding meer heeft met haar vaderland.

Uit de feitelijke gegevens van de zaak, blijkt dat verzoekster België binnenkwam met een visum voor gezinshereniging dat werd afgegeven op 7 februari 2016. Zij werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart op 28 april 2016. Aldus kwam verzoekster op veertigjarige leeftijd naar België. In de mate zij betoogt dat zij het grootste deel van haar leven in België zou hebben verbleven, mist haar betoog dan ook feitelijke grondslag. Op 20 februari 2017 werd beslist verzoekster verblijfskaart in te trekken omdat er geen gezamenlijke vestiging meer was en omdat het zou gaan om een schijnhuwelijk. Deze beslissing tot beëindiging van verblijf ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen met het arrest nr. 193.698 van 16 oktober 2017. Naar aanleiding van deze procedures werd ook verzoeksters gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM besproken en onderzocht. Aldus blijkt ook dat reeds minder dan een jaar na haar aankomst in België het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd en zij het grondgebied diende te verlaten. Verzoekster kan niet voorhouden er in die omstandigheden niet van op de hoogte te zijn geweest dat haar verblijf op het grondgebied precair was. Zij wordt dan ook niet bijgetreden waar zij betoogt dat zij erop kon vertrouwen dat het ontwikkelen van haar privé- en gezinsleven in België door de Belgische overheid zou worden toegelaten.

Waar verzoekster aanvoert dat zij een nieuwe relatie heeft “*sinds enkele jaren*”, merkt de Raad op dat verzoekster hier in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding van heeft gemaakt. De verwerende partij kon er in redelijkheid van uitgaan dat verzoekster in het kader van deze aanvraag alle elementen zou aanbrengen die zij nuttig achtte met betrekking tot haar gezinsleven in België. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op de door verzoekster ingediende aanvraag en dat de tweede bestreden beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen nadat de verwerende partij de elementen in verzoeksters aanvraag had beoordeeld. Uit het arrest “*Mukarubega*” van het Hof van Justitie volgt voorts dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70). Verzoekster is nuttig voor haar belangen kunnen opkomen in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. De verwerende partij kon er in redelijkheid van uitgaan dat verzoekster bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alle elementen had aangebracht die als relevant moesten worden beschouwd. Er kan immers worden aangenomen dat verzoekster in het kader van die aanvraag zou wijzen op de elementen met betrekking tot artikel van het 8 van het EVRM. Evenmin heeft verzoekster op enig ogenblik een verzoek tot gezinshereniging ingediend met betrekking tot haar huidige partner.

Verzoekster kan aldus niet voorhouden dat de verwerende partij van deze relatie op de hoogte had dienen te zijn of dat zij bijkomend onderzoek had moeten voeren. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich wat betreft het gezinsleven beperkt tot een algemene verklaring dat zij een relatie heeft met de heer B.H., zonder hier een begin van bewijs aan te brengen. Verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT